בס"ד

יום ג', כ"ד בסיון תשנ"ט (8 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, בשנת תש"ח (1948), עמדו הכוחות היהודיים הלוחמים את ארץ ישראל - כ- 6 שבועות... אחרי קום המדינה. הביניי השלים עם כניסת 3' הארציות הישראלי לעמדת מ"ה. דוד בן-גוריון, שעמד בטקס, הניף את הדגל בעמל. היו כמה לחשושות כשאמר בנאומו: "אנו מוכנים לפעול את אויבינו בידשה, בים ובאוויר."

ובאותו יום לפני 45 שנה לאחר מכן, בשנת תשכ"ג (63'), אותו ראש הממשלה, דוד בן-גוריון, התפטר מכל תפקידיו (כולל שר הביטחון) בממשלה ובכנסת. בוודאי התפטרותו הפתיעה את שרי הממשלה. הוא ניצל את סיבות הלחצים והביא את בארו עם שר שפ-ס' האוק, "התפטרות ראש הממשלה דינה כהתפטרות הממשלה כולה!

בן-גוריון הצביע על שר האוצר לוי אשכול, כעל יורשו ביקש מאבני הממשלה להקים בתוך שבוע ימים (!) ממשלה חדשה באותה שבועה (בפיו מלוכת הרכבת הממשלה היתה בשוטה יאר... ?!) התפטרותו מהכנסת נועדה למנוע לחצים שיאלצו לתפקיד. למקורבו הסביר שאינו יכול עוד לנהל את הממשלה בגי' דרכו.

הסיבה האמיתי לפרישה: דרך הטיפול של ממשלתו בפרשת המדענים הגרמניים שהועסקו במצרים. [בפ"ה נרחיב על כך מאוחר...].

לוי אשכול, רה"מ החדש, לקח על עצמו מיד את תיק הביטחון. תיק האוצר הועבר לפינחס ספיר, ותיק התיירות לצלמן ארן. שר המיניך הזקן, אבבא אבן, הפך למיניך ראש הממשלה. פרישתו של בן גוריון הסבירה את המתח בין בגי' מפא"י - משה דיין ושמעון פרס - מקורביו של רה"מ הפורש, שהאשימו על תיק הביטחון ועל כמו בו. השניים נשארו בממשלה, אבל עצבו אותה מאותה יאר והקימו עם בן גוריון את מפלגת רפ"י.

לאחר הפרישה תכר בן-גוריון לקיבוץ שדה בוקר, והודיע שהוא מתמסר לכתיבתו: לימודי תנ"ך ולסופה, כתיבת מאמרים, מחקרים עם נכדיו והתעמלות בשיטת פלדנקרייז.

יום נעים!